

Pras t jas pras jumi:

— atcelt prasītājam 2005. gada 14. decembrī paziņoto Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (lieta C (2005) 4634 *final*, COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi) tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

pakārtoti, samazināt prasītājam uzlikto soda naudu;

— piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apstrīd Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu C (2005) 4634 *final* lietā COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi. Ar apstrīdēto lēmumu prasītājam tika uzlikta soda nauda par EKL 81. panta pārkāpumu, jo tā atbilstoši Komisijas teiktajam piedalījās nolīgumu un saskaņotu darbību sistēmā rūpniecisko maisu nozarē Beļģijā, Vācijā, Spānijā, Francijā, Luksemburgā un Nīderlandē.

Prasības pieteikuma pamatojumam prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts administratīvo iestāžu pienākums ievērot likumību. Atbildētājas soda naudu noteikšanas prakse neatbilst pilnvarojuma aktam, proti, Regulas Nr. 17/1962⁽¹⁾ 15. panta 2. punktam vai Regulas Nr. 1/2003⁽²⁾ 23. pantam. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpti vienlīdzīga attieksmes un samērīguma principi.

Tālāk prasītāja apgalvo, ka nepareizi piemērots Regulas Nr. 17/1962 15. panta 2. punkts un Vadlīnijas par soda naudas noteikšanu. Jo īpaši pierādījumu iesniegšana un vērtēšana attiecībā uz prasītāju bija kļūdaina. Turklāt, ņemot vērā iepriekšējo administratīvo praksi, RKW tika sodīta nesamērīgi. Attiecībā uz pamatsummas apmēru par pārkāpuma smagumu prasītāja apgalvo, ka vairākos aspektos pret prasītāju ir izrādīta nevienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citiem apstrīdētā lēmuma adresātiem. Bez tam prasītāja apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesisku maldību attiecībā uz pārkāpuma ilguma novērtēšanu, un tā nav ņēmusi vērā vainu mīkstinošus apstākļus. Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 17/1962 15. panta 2. punkts

ir pārkāpts arī tādēļ, ka, ievērojot paziņojuma par atbrīvojumu no soda naudas un soda naudas samazināšanu piemērošanu, soda nauda tika noteikta nepareizi.

⁽¹⁾ Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17, Pirmā Regula par Līguma 85. un 86. panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

Pras ba, kas celta 2006. gada 17. febru r — Francija pret Komisiju

(Lieta T-56/06)

(2006/C 96/38)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dal bnieki

Prasītāja: Francijas Republika, Parīze (Francija) (pārstāvji — G. de Bergues, S. Ramet)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Pras t jas pras jumi:

— pamatā, pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu;

— pakārtoti, atcelt šī lēmuma 5. pantu;

— piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar 1997. gada 30. jūnija lēmumu, kas, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu, ir pieņemts atbilstoši Direktīvā 92/81/EEK⁽¹⁾ paredzētajai procedūrai, Padome atļāva dalībvalstīm dažām minerāleļļām, ko izmanto specifiskiem nolūkiem, piemērot vai turpināt piemērot samazinātās akcīzes nodokļa likmes vai esošus atbrīvojumus no šī nodokļa. Ar četriem sekojošajiem lēmumiem Padome šo atļauju pagarināja, pēdējam atļaujas posmam beidzoties 2006. gada 31. decembrī. Francijai ir atļauts piemērot šīs samazinātās nodokļa likmes vai atbrīvojumus smagajai dīzeļdegvielai, ko izmanto kā kurināmo alumīnija ražošanā Gardanne reģionā.

Ar 2001. gada 30. oktobra vēstuli Komisija paziņoja Francijai savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru par minerāleļļu, ko izmanto par kurināmo alumīnija ražošanā *Gardanne* reģionā, atbrīvojumu no akcīzes nodokļa. Pēc šīs procedūras Komisija, uzskatot, ka minerāleļļu, ko izmanto par kurināmo alumīnija ražošanā *Gardanne, Shannon* un *Sardaigne* reģionā, atbrīvojumi no akcīzes nodokļa, ko īsteno, attiecīgi, Francija, Īrija ⁽²⁾ un Itālija, ir tāds valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, kurš daļēji ir nesaderīgs ar kopējo tirgu, 2005. gada 7. decembrī pieņēma apstrīdēto lēmumu ⁽³⁾, un līdz ar to uzlika ieinteresētajām dalībvalstīm veikt minēto atbalstu atgūšanu.

Ar šo prasību Francija lūdz šo lēmumu atcelt daļēji, ciktāl tas attiecas uz Francijas *Gardanne* reģionam piešķirto atbrīvojumu.

Savu prasību pamatojot tā norāda vairākus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz valsts atbalsta jēdziena EKL 87. panta 1. punkta nozīmē pārkāpumu. Tā uzskata, ka, secinot, ka pastāv valsts atbalsts, Komisija ir pieļāvusi kļūdu no tiesību viedokļa, jo atbalsta pastāvēšanas konstatēšanai nepieciešamie nosacījumi, tādi kā *Altmark* ⁽⁴⁾ judikatūra noteiktie, un it īpaši konkurences aizskārums vai iekšējā tirgus funkcionēšanas traucējuma pastāvēšanas nosacījums, nav izpildīti. Francija norāda, ka Komisija nedrīkst vienlaicīgi ieteikt Padomei, pamatojoties uz Direktīvu 92/81/EEK, pieņemt lēmumu, ar ko atļauj atbrīvojumu no akcīzes nodokļa, un neiebilst pret tā pagarināšanu, un, no otras puses, konstatēt, ka minētais atbrīvojums ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu.

Prasītājas norādītais otrais pamats attiecas uz pamatojuma neesamību, jo apstrīdētajā lēmumā norādītā Komisijas argumentācija attiecībā uz konkurences aizskārums konstatāciju ir pretrunīga.

Ar trešo pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, prasītāja norāda, ka apstrīdētā lēmuma 5. pantā norādītā atgūšanas prasība pārkāpj tiesiskās palāvības, tiesiskās drošības un saprātīga termiņa ievērošanas principu. Tā uzskata, ka atbrīvojuma ieguvēji varēja balstīties uz tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības principu līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumam un nevis, kā norāda Komisija, līdz formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas lēmuma publicēšanas datumam. Prasītāja arī norāda, ka Komisijas bezdarbība četru gadu laikā no lēmuma par procedūras uzsākšanu pieņemšanas brīža līdz galīgajam lēmumam arī ir tiesiskās palāvības, tiesiskās drošības un saprātīga termiņa ievērošanas principu pārkāpums.

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīva par akcīzes nodokļa saskaņošanu attiecībā uz minerāleļļām.

⁽²⁾ OV C 30, 2.2.2002.

⁽³⁾ Lēmums C [2005] 4436 *final*, valsts atbalsti Nr. C 78-79-80/2001.

⁽⁴⁾ Tiesas 2004. gada 24. jūlija spriedums lietā C-280/00 *Altmark Trans, Recueil*, I-7747. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 17. februār — Marly pret ITSB

(Lieta T-57/06)

(2006/C 96/39)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Marly SA*, Brisele (Beļģija) (pārstāvis — B. Mufs [*B. Mouffe*], *avocat*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cita procesa Apelāciju padomē dalībiece: *Erdal Gesellschaft m.b.H.*, Haleina (Austrija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ITSB Apelāciju padomes lēmumu ciktāl ar to tiek apmierināts vārdiskas preču zīmes "TOFIX" īpašnieka iebildums;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot izdevumus, kas pamatoti radušies procesā Apelāciju padomē dalībniekam, kas ierosināja šo procesu, un kas ir aprēķināti lēmumā, par kuru ir iesniegta apelācijas sūdzība.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: Prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: Grafiska preču zīme "TOPIX" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. klasē — reģistrācijas pieteikums Nr. 2 326 072

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašiece: *Erdal Gesellschaft m.b.H.*